

Ds Hanneke Siebert 14-12-2014

Jesaja 40: 1 - 11

Johannes 1: 19 - 28

Gemeente van Christus Jezus,

Advent: Hem zien komen!

Het Latijnse 'Advenit' wil zeggen: "Hij zal komen". Leef dáár naar toe, hoop daar vanuit. We vieren in de kerk deze periode van verwachten, van hopen op, van uitzien naar.

"Dit is het getuigenis van Johannes". Getuige van Hem die komen zal.

Wie zal er komen? Wie hebben wij te verwachten? Welk beeld hebben wij van wat verwachten? Een kind in de kribbe? Een helder Licht in de nacht? Een Woord om naar te horen?

Bent u degene die wij verwachten? Bent u het die de wereld zal verlossen? Zo komt de delegatie priesters en Levieten vanwege bevoegd gezag op Johannes af. Wie bent u? Bent u het die de wereld zal verlossen van het onrecht dat zo velen wordt aangedaan?

Ben je Elia? Ben je de profeet van de eindtijd?

Waar sta jij voor? En je hoort de argwaan.

Wie ben jij eigenlijk? We komen even polshoogte nemen. Rare snuiter in je kameelharenjas.

Je hoort de valkuil die ze willen graven. Wie ben jij? Een oproerkraaijer, een dissident? Ondernijner van de gevestigde orde.

Wie ben jij? Hoor je ook de hóóp. Ben jij? Ben jij, misschien...?

Zonder aarzelen legt Johannes zijn belijdenis af: "Ik ben de Christus niet."

Nee, ik ben de Messias niet.

Nee, ik ben Elia niet.

Nee, ik ben niet een profeet.

Ik heb niet zo'n groot ego. "Hij moet groter worden, en ik kleiner", zegt Johannes later in het evangelie.

Ik ben eigenlijk alleen maar

een wegwerker.

Ik ben een wegwijzer

Ik wijs van mezelf af, naar iemand die veel groter is dan ik.

Johannes staat in de kunst en op iconen vaak met een grote wijsvinger afgebeeld. Niet een waarschuwend opgeheven vinger van een moraalridder. Maar een vinger die bij hem zelf vandaan wijst naar één die komen zal: "Daar! Het lam van God."

Ik wijs naar Hem. In uw midden is iemand die u niet kent, hij die na mij komt,

ik het niet eens waard ben

om de riemen van zijn sandalen...

Niet omdat God zo groot is, maakt Johannes zich klein. Niet omdat God alles is en ik niets.

Nee, tegen de cultuur in om jezelf te poneren, om jezelf op de borst te kloppen, wijst deze Doper van zichzelf af. Kijk, dáár komt hij... Deze is uit God geboren vóór alle eeuwen. Deze mens in ons midden is God zelf. Hij is het over wie ik zei: Na mij komt iemand die meer is dan ik, want hij was er vóór mij.

Ik ben niet het Licht waarop deze wereld wacht. Johannes weet maar al te goed: Mensen die denken dat ze zelf Het Licht zijn, die zichzelf goddelijk vinden, hebben veel te vaak duisternis gebracht. Mensen die naar zichzelf wijzen als zijnde het Licht en de Bevrijder brengen enkel donkerte en onheil.

Johannes meldt wat hij wel is:

Ik ben de stem.

Ik ben de stem van één die roept in de woestijn: Maak recht de weg van de Heer.” Johannes haalt de woorden van de profeet Jesaja aan: “Hoor een stem die roept: Baan voor de Heer een weg in de woestijn! Effen in de wildernis een weg voor onze God. Laat elke vallei verhoogd worden, en elke heuvel verlaagd.”

Het is de levende stem. De stem van alle pijn die alleen nog maar in stilte wordt uitgeschreeuwd, omdat er niemand luistert. Het is de stem van de vrouw die weigert zich nog langer te verstoppen en mooi weer te spelen, terwijl het in werkelijkheid stormt en godverlaten kaal is. De stem van de man die in de woestijn van het leven niet meer voor- of achteruit kan.

Deze roep, deze stem: maak recht de paden, vereffen de obstakels, is niet de stem van iemand die buikspreekt hoe God het graag zou willen. Het is niet de bulderende stem van iemand die een ander toeschreeuwt hoe je een gelovige snelweg in de woestijn aanlegt.

Nee, de weg wordt gebaad door het roepen zelf. Waar de pijn niet verzwegen wordt, als de leegte niet verhult is, je tekort niet verdoezelt wordt.

Wat hoog is en wat op een voetstuk geplaatst is, moet laag en bescheiden gemaakt worden. En wat laag is en nederig, zal moeten worden opgetild. Zo wordt de weg voor de Ene geëffend.

Mensen banen zo een weg, zodat het Licht de wereld in kan komen. Dwars door de wildernis mag een begaanbaar pad komen. Waar mensen geen richting en perspectief meer zagen, kan zich een weg ontrollen die het mogelijk maakt om vooruit te gaan. Zo zal de nabijheid van God zal aangekondigd worden.

Johannes neemt zo een voorschot op leven, op liefde en geluk die uitstaan, die om voltooiing vragen. Johannes rekent met de overweldigende compassie van die in uw midden is.

Midden onder u, is Hij die gij niet kent. Niet boven u uit, hoog verheven, niet achter u aan als een bezemwagen; maar midden onder u, tussen mensen wil hij wonen.

Ik wijs naar Hem; dat u hem niet over het hoofd ziet. Dat u hem niet negeert, in zijn vuile kapotte jas. Dat u hem niet hongerig achterlaat. Hij valt niet op tussen de mensen die niemand kennen wil. Ik wijs naar hem, zegt Johannes, dat u in uw driftig zoeken, niet aan hem voorbij kijkt.

Advent. Hij komt. Op zondag “Gaudete”, zondag ‘verheugt u’ kleurt de horizon al roze. Hij komt.

Radicaal anders dan wij een God zouden denken. Ach ja, we zijn al zo gewoon aan het kerstverhaal, beseft u hoe radicaal anders deze God op aarde is?

Advent; Hij komt. Om jou en mij te dopen met Heilige Geest. Mensen onderdompelend in God Liefde. Over jouw leven, met alle scheuren en barsten, een onvoorwaardelijk “Ja” uitspreken. Om je weer op beide benen te zetten.

Wegbereiders nemen de blokkades weg die ons oog onttrekken aan “Hij die komt”. Ze heffen de versperringen op, die wij hebben opgetrokken tussen ons en Hij die is, die er altijd zijn zal.

Ze wijzen ons op de kleinste zaadjes van hoop. Dat we blijven verlangen, blijven speuren, blijven hopen Hem die zonder dat wij Hem herkennen, in ons midden staat.

Dat we durven te wachten. Dat we durven te verwachten, die vredeskoning die trouw en gerechtigheid brengt, vrede en broederschap toont, paden effent, trouw tot in de dood.

Zo vieren wij met Johannes Advent; uitzien naar Gods toekomst.

Midden onder u staat Hij.

Amen